

Publicerad 2015-02-02 09:42 av TrollTörnTrappan

Tolfte figuren ur min fiktiva, arketypiska kortlek från ett parallellt universum (andra volymen) där varje stillbild snarast har blivit en filmscen

GravGräverskan (gör tunnlar i snö)

GravGräverskan kan man lätt tycka är den mörkaste av allihop. Hon bäddar ned människor under marken, som om de inte var nog döda redan. Emellertid tittar vi på kortet så ligger där ljusaste snö över hela kyrkogården. Blott hennes spår mellan stenarna anas, ty själv är GravGräverskan för ljus för att synas. Flingorna faller stilla. Ett andetag i sänder... tunga spadtag vänder. Klockan börjar om. Här är tillräckligt tyst i vinden för att höra de underliggande tonerna. Tramporgeln knarrar. Det är GravGräverskan som täcker hålrummen i varje hjärta med nysnö. Den skyddar alla minnen, sorgligaste såväl som lyckligaste. Om ingen kommer på ens begravning, så dyker i alla fall GravGräverskan upp. Lika trogen som en myra eller mask, har hon snart skapat en tunnel genom jordesnö. Tunneln går från döendet till levandet, från döende till levande. Labyrintsystemet leder vidare mot grannbyarna, eller till andra himlakroppar. Människan som färdas genom tunnarna behåller sina grunddrag. Vi utvecklas sakta ett liv i taget... För egen del har GravGräverskan gott om skepnader i sitt sken. Många ser henne som spöke, några som ängel. Somliga känner henne som satmara, andra som förlöserska. Kortet berättar att alla måste dö, men ingen förblir död. Vi föds igen medan spåren fylls igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten